

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum, sum sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá okkara elskaða stjúkmamma, vermamma, omma og systir

Hjördis Weihe
Tórshavn

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til øll tykkum, sum við vitjanum og heilsanum ríkaðu hennara seinastu tíð, tað var hon sera takksom fyri. Ein serlig tøkk til B6 og palliativa toymið fyri umsorgan og tryggleika. Takk til øll tykkum, sum á ein og annan hátt hjálptu okkum við jarðarferðini og ervinum. Tøkk fyri blómur og kransar, og ein tøkk til tykkum, sum fylgdu Hjördis til hennara seinasta hvíldarstað.

Vegna tey avvarðandi
**Annika, Beinta, Jóannes,
Inga og Høgni**

Tøkk

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá ið kæri pápi, abbi og beiggi okkara

Jørmund Gaasedal

andaðist og fór til gravar.

Takk fyri blómur, kransar og peningagávur til Diabetesfelagið. Tøkk til Hera Joensen prest, sangarar og berarar. Ein stór tøkk til starvsfólkið á sambýlinum oman Hoydalar og á Tjarnargarði fyri tykkara umsorgan, ta tíðina Jørmund búði har. Eisini ein tøkk til Sólsetur fyri góða hjáp í sambandi við jarðarferð og ervi. Tøkk til tykkum øll, ið fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna
**Katja v/ familju, Havgrímur, Kirstin, Hulda og
Anly**

Hannefíu Hammer til minnis

Lukkuligt tað menniskja, sum hevur góð minnir

Ja, nú vil eg skriva nøkur orð um mína kæru fastur Hannefíu Hammer á Tvøroyri.

Fastir var nummar tvey av tíggju systkjum. Hon átti tvær systrar (tvíburðar) og sjeið beiggjar. Ein systir doyði, tá hon var tvey ára gomul. Hin systurin er gumma mín.

Fastir segði einaferð við meg, at ongin hevði sagt »og mín kjera« við seg síðan pápi hennara, abbi mín, livdi. Hann var deyður áðrenn áðrenn eg varð fødd, so tað rørdi hana nógv. Eg var serliga góð við fastur og hon við meg, so eg segði altíð »og mín kjera«. Tað var eitt orðafelli, sum eg brúkti, og sum fyri hana vakti góð minnir.

Mamma og fastir vóru svigarinnur, og fyri at brúka orðini hjá fastur, so vóru tær hjartavenindur. Mamma helt tað vera keðiligt, at hon fór so langt burtur sum til Suðriar, men fastir var røsk at vitja aftur. Og eg var ofta í Suðri hjá fastur og ferðaðist.

Fastir fekk fyra dreingir og seinast eina gentu, so eg var ikki einsamøll. Men eg var ein dreingjagenta, við mær var onki damuligt. Eg var í haganum, í fjøruni, í báti og á keiuni alt eg minnist sm barn.

Eg var eisini onkuntíð í Vági, har eg eigi ein pápa-beiggja, Olla í Lágabø. Har var ein stór á, sum rann fram við húsunum. Ein gøta var millum áanna og húsini. Eg minnist at eg livdi mitt í verðini, tá eg var í ánni. Og tað var eg allan dagin. Vit fangaðu, eg vildi sagt síl, men tey kallaðu tað fyri kombikk. Eg spældi við eina gentu, sum bleiv kallað Annedukk. Tað vóru dagar. Man gekk ikki eftir klokku. Var man svangur, so fór man inn. Var eingin inni, so varð farið í næsta hús. Eg minnist tað bleiv kallað í Skorti. Har plagdi eg at biðja um eina breyðflís, so fór eg undir kranan, gjørdi hana váta, so sukur upp á og so út aftur. Har var einki fjas.

Konan hjá pápabeiggja, hon var líka deilig sum hon var rund, men hon doyði bara alt ov ung.

Men aftur til Tvøroyrar. Eg minnist at tey áttu dúgvur hjá fastur, og stór trøð í havanum, sum vit klatraðu í. Fastir var inngift. Hon, maðurin og børnini búðu í kjallaranum. Har var ein lítill stova og gongd, so køkur og spískamar, einar smalar og brattar kjallaratrappur

upp til miðhæddina. Har húsaðist svigermor. Og so aftur trappur upp á loft. Har vóru trý kømur og wc. So hon hevur gingið og borið upp og niður gjøgnum trappur fleiri ferðir um dagin. Jú, fastir var røsk.

Eg minnist ein sunnudag, tá eg var um tíggju ár og beiggi mín Anfinn var trý ár. Vit skulu øll børnini fara ein túr inn í botnin, inn í plantasjuna. Vit mundu vera burtur einar triggjar til fyra tímar. Tað var langt at ganga, og tá ið eg hugsu um tað nú sum vaksin, so hevur hetta nokk verið tann einasta fríløtan, tey fingi, og vit høvdu eina fina útferð. Men so koma vit heimaftur. Vit høvdu roykt, men eg visti ikki tá, at man kundi lukta tað at okkum. Uppdragilsi gekk fastir høgt uppi og tað var umráðandi at vita, hvat gekk fyri seg, tá man átti fyra dreingir. Hon var strong, men rættvís, so vit blivu avhoyrd. Men nei, vit høvdu ikki roykt. So hon mátti taka aðrar metodir í brúk, og tá man bara er trý ár, tá dugir man ikki at lúgva. Hann segði, at hann hevði bara fingið ein guv. Og so var spælið spilt. Eg minnist eisini eina aðru ferðina, at fastir segði við Anfinn beiggja mín, at nú skal eg vera mamma tín. Hon var so góð við hann og vit øll vóru meira ella minni vaksin. Hann var ein eftirnørlari. Tá hugdi hann upp á hana og

segði, »tað kanst tú ikki, tí tú gongur ikki sum mamma mín«. Mamma hevði eitt kunstigt beint. Og tað helt eg vera ordiliga fitt sagt.

Tíðin gekk, eg bleiv vaksin. Eg var seytjan ár og arbeiddi á Cafeteria. Tað var staðið tá í tíðini. Har kom man at eta og hugna sær, og í vikuskiftunum høvdu vit dans við orkestri. Eg minnist »Runar« var eitt orkestur, sum spældi har, og vit høvdu eisini útlendingar, m.a. Heikur Mortensen spældi til dans.

Tað var í teimum góðu, gomlu døgnum, tá man kundi fáa stokta lomviga-bringu við brúnari sós til døgurða. Tað fært tú ikki til døgurða á matstovu í dag.

So hendi tað, at tað skuldi vera móta-show í Sjótleikarhúsinum. Eg minnist at Bibi meldaði seg til og vildi hava meg við. Tað var ikki so løgið. Eg var seytjan ár og í fagrasta blóma. Men ikki talan um at eg fór at ganga móta-show. Eg minnist at Gunnar Stokholm royndi, men onki hjálpti. Men tá traðkaði fastir til. Hon skuldi ganga í »Asani«. Og eg má siga, at eg var stolt av henni. Hon var 29 ár eldri enn eg, 46 ár, og har gekk hon og posaði í Asani. Hon bar seg fantastiska væl í korsetti og stroppum og tí, ið har til hoyrði. Jú, fastir mín var ikki fyri nothing.

Eg hevði ta gleði at eg kundi hava fastur hjá mær

nakrar ferjur. Tá var fastir blivin gomul og mamma var deyð. Hon var so glað og takksom fyri tær løturnar, vit høvdu saman. Hon plagdi at siga, »hvat havi eg gjørt, at tú ert so góð við meg«. Hon hevði gloymt alt, hon hevði gjørt fyri meg, tá eg var lítill. Tær foldaðu hendurnar, tryggleikin, hon gav av sær sjálvari, av síni tíð, av síni trúgv, av síni interessu. Eg var so glað fyri at eg kundi geva aftur, eg hevði tíðina og friðin til at hyggja um hana, eg las eitt petti um dagin úr eini bók, sum kallast »Jóhann Hansen«. Hann var missionerur, men eitt tíðarskeið var hann bestýrari á Sjómansheiminum. Tað var ein fantastisk bók. Hana skuldu øll lisið. Og so gingi vit á vitjan hjá ymiskum vinum, sum hon átti enn frá fyrr, og onkrari gamlari flammu eisini. Um kvöldið var tað fast at fara ein biltúr, og har slapp ongin annar við. Tað skuldi bara vera vit báðar.

Tað eina árið kom gumma úr Danmark til mín at ferðast. Tá hevði eg fastur, so eg fann upp á at fara við teimum báðum til Suðriar í húsini hjá fastur. Tað var fastir glað fyri. Har vóru vit í fjúrtan dagar. Tað var stuttligt at síggja alt aftur. Øll, sum man hevði runnið inn til, vóru deyð. Bara Judith Kambsgarð livdi eftir. Tað var stuttligt at síggja hana aftur. Jú, eg havi nógv gott at minnast afturat.

Fastir bleiv gomul og mett av døgum, 93 ár. Tvær tær seinastu ferðirnar, eg vitjaði hana, segði hon við Aksel: »Minst til, at tú kemur at fylgja mær«. Men tað bleiv ikki. Vit vóru ikki heima, vóru farin til Danmarkar í konfirmatión.

So mín kjera fastir, nú má eg steðga. Tað er so nógv, so nógv, sum eg kundi fortalt, um at tað dýrabærasta, tú átti, var tíni børn, og tú visti, hvussu neyðugt tað var, at tey vóru trygg. Tú visti, at tað størsta virðið eitt menniskja hevur, er heimið, so tín verð var okkara paradís. Ein lítill stova við hita gevur meira lukku, enn ein borg. Alt hetta visti tú og tað visti tú okkum. Takk fyri tað og alt tú gav, fastur.

Hvíl í friði.

Havgerð